

Arrest

nr. 40 137 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 december 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Op 9 augustus 2007 huwt verzoeker met mevrouw T. E. (...) van Belgische nationaliteit te Turkije.

Op 21 mei 2008 dient verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn echtgenote van Belgische nationaliteit.

Op 6 augustus 2009 komt verzoeker het Rijk binnen met een geldig visum.

Op 23 september 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F- kaart geldig tot 8 september 2014.

Op 9 november 2009 verklaart de echtgenote van verzoeker dat zij het slachtoffer is geworden van huishoudelijk geweld en dat verzoeker haar te kennen gaf dat hij enkel gehuwd is om een verblijfsvergunning te bekomen.

Op 25 november 2009 wordt een samenwoonstverslag opgesteld waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker terug bij haar ouders woont.

Op 18 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Reden van de beslissing:

Uit een geheel van feiten blijkt dat betrokkene er niet op uit is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar er op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, dat verbonden is aan de staat van gehuwde;

Uit het schrijven van de Belgische echtgenote, T.E. (...), dd 09/11/2009 blijkt het volgende:

'Mijn echtgenoot is op 07/08/2009 aangekomen in België. Vanaf dan is hij begonnen met zeggen van "Ik ben hier gekomen voor papieren om een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen, niet met u samen te blijven. Ik wacht tot alles in orde is met mijn papieren enz en dan ga ik toch weg." Hij klopte soms zonder reden ik deed niets. Zo was het tot (Ik denk) 12 september, Ik was mijn kookpot op het elektrische kookplaat vergeten. Onze keuken (dampkamp) is afgebrand. We hebben dan bij mijn moeder te gaan slapen. We hadden geen elektriciteit of niet thuis. Daar heeft ze niets kunnen doen. Anders zou mijn moeder dat opmerken. Na een week of 2 denk ik hebben ze gebeld vanuit Turkije dat zijn broer erg ziek was en dat ze in het ziekenhuis lag. Ondertussen had hij zijn verblijfsvergunning. We hebben zijn vliegtuigticket gekocht en geld in zijn zak gestoken en hem afgezet in het luchthaven. Van 06/10/2009 tot 03/11/2009 was hij in Turkije. Op dinsdag 03/11/2009 tussen 9 en 10 u s' morgens is hij thuis aangekomen, Ondertussen was mijn huis al in orde. We hadden meubels gekocht en dergelijke. I dergelijke. Alles was gereed. Vanaf dezelfde dag is hij beginnen met slagen & kloppen. Ik heb overal blauwe plekken. Ik mocht dat niet zeggen tegen mijn moeder anders zou hij mij vermoorden. Hij heeft heel hard op mijn hoofd geklopt, heb die nacht niet kunnen slapen. Hij heeft ook sigaretten in mijn handen uitgedoofd. Tot zaterdag. Zaterdag heeft zijn tante mijn moeder gebeld om een bezoekje te komen brengen. Mijn moeder en mijn zussen zijn gekomen om mij te helpen koken en mij aan te kleden, Mijn jongste zus heeft mijn gezicht gezien en gevraagd wat dat er gebeurd was. t' Was blauw en zo Ik wou eerst niets vertellen maar ze wisten meteen, Ik heb dan alles verteld. Hij heeft alles ontkent en gezworen dat ik gevallen ben enz, Vanaf dan slaap ik bij mijn moeder.

Uit het verslag samenwoonst dd 25/11/2009 blijkt dat de echtgenote, T.E. (...), het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. De echtgenote woont en slaapt bij haar ouders, Ze ziet haar echtgenoot soms als ze kleren gaat halen. De echtgenote wil rust en weet niet of ze nog terugkeert naar haar echtgenoot.

Gezien de feiten kunnen we dan ook bezwaarlijk spreken van een aanwezigheid van de intentie tot het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap of van een gezinscel. Bovendien blijkt uit verslag samenwoonst dd. 25.11.2009 dat betrokkene niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Op basis van artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15/12/1960 wordt dan ook beslist om het verblijfsrecht van betrokkene in te trekken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van: “artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.”

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

In zijn arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een affectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), ook al is de verblijfsplaats van de echtgenoten verscheiden. Het huwelijk van partijen is niet ontbonden. Er is tevens geen procedure in ontbinding opgestart. De brief in het dossier dd. 09.11.09 waarop de beslissing hoofdzakelijk steunt is niet opgesteld door de vrouw van verzoeker. Mevr. T.E. (...) is daarenboven analfabeet zodat zij onmogelijk de brief kan geschreven hebben. (...)"

Waar verzoeker de schending van artikel 40bis van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aanvoert, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet daar de bestreden beslissing geen weigering van verblijf betreft maar wel een beëindiging van een reeds verworven verblijfsrecht op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Los daarvan bepaalt artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dat als familielid van de burger van de Unie onder meer moet worden beschouwd de echtgenoot, die hem begeleidt *of zich bij hem voegt*. Men dient uiteraard te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van gezamenlijke vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het arrest van de Raad van State van 24 april 1995 waarnaar verzoeker verwijst in zijn middel verduidelijkt wat onder gezamenlijke vestiging moet worden verstaan doch in casu toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten of van een gezinscel. Uit het samenwoonstverslag van 25 november 2009 dat zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat de echtgenote van verzoeker bij haar ouders woont daar er sprake zou zijn geweest van familiaal geweld en dat ze niet weet of ze nog terug zal keren naar haar echtgenoot en dat ze rust nodig heeft. In het dossier bevindt zich tevens een brief van de echtgenote van verzoeker welke dateert van 9 november 2009 waarin zij verklaart mishandeld te zijn geweest door haar echtgenoot en waarin zij stelt dat verzoeker haar liet weten dat hij enkel getrouwd is met haar om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Daargelaten de vraag of de brief daadwerkelijk geschreven is door de echtgenote van verzoeker, blijkt alleszins uit de diverse stukken van het administratief dossier dat de brief wel degelijk ondertekend is door de echtgenote van verzoeker en dat zij de inhoud van de brief bevestigd heeft naar aanleiding van de samenwoonstcontrole. Gelet op alle vaststellingen die feitelijke grondslag vinden in het administratief dossier kan geconcludeerd worden dat door het louter verwijzen naar een arrest van de Raad van State verzoeker geenszins aantoonde dat er in casu wel sprake is van een minimum aan relatie. Waar verzoeker argumenteert dat zijn huwelijk niet ontbonden is, verwijst de Raad naar artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gesteld dat het verblijfsrecht kan beëindigd worden als er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging en de ontbinding van het huwelijk aldus geen absolute voorwaarde is om het verblijfsrecht te beëindigen.

Een schending van artikel 40bis kan hoe dan ook niet dienstig aangevoerd worden en leidt geenszins tot nietigheid van de bestreden beslissing.

Het eerste middel faalt naar recht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"(...)"

Verzoeker betwist niet dat artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen tot vestiging kunnen worden toegelaten. Uit hetgeen boven werd gesteld blijkt duidelijk dat op het ogenblik van het indienen van de vestigingsaanvraag verzoeker gehuwd was met een Belg en met deze een gezinscel vormde. Met andere woorden nu

verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te vallen, meent verzoeker dan ook — gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet — dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.
(...)”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad vooreerst op dat dit artikel het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en als volgt luidt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Artikel 8 van het EVRM is niet absoluut en kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De Raad stelt vast dat gelet op het geheel van vaststellingen die feitelijke grondslag vinden in het administratief dossier, met name het samenwoonstverslag van 25 november 2009 en de brief van de echtgenote van verzoeker van 9 november 2009, het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. De verwerende partij kon dan ook wettig besluiten op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet tot het nemen van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, dient rekening te worden gehouden met de feitelijke gegevens zoals ze bestaan op het ogenblik van de beoordeling door de bevoegde administratie en niet met de situatie zoals die bestond op het ogenblik van de aanvraag. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan zoals verzoeker zelf opmerkt, geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden (RvS 26 april 2006, nr. 157.953, RvS 30 april 2004, nr. 130.936).

Bovendien moet verzoeker om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Verzoeker stelt dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM daar hij op het moment van het indienen van zijn “vestigingsaanvraag” gehuwd was met een Belg en met haar een gezinscel vormde. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt duidelijk dat verzoeker niet kan voorhouden dat er op het moment dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam nog sprake was van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt nogmaals dat de bestreden beslissing de beëindiging van een reeds verworven verblijfsrecht betreft. Verzoeker verwijst onterecht naar de gezinssituatie op moment dat hij zijn visumaanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote daar dit tijdstip gelet op de bestreden beslissing geenszins relevant is. De Raad stelt vast dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM viel of dat hij zulks minstens niet heeft aangetoond zodat hij zich derhalve niet kan beroepen op een schending van zijn gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van “*de formele motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van de materiële motiveringsverplichting.*”

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)”

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn;*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit;*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

*De brief in het dossier dd. 09.11.09 waarop de beslissing hoofdzakelijk steunt is niet opgesteld door de vrouw van verzoeker. Mevr. T.E. (...) is daarenboven analfabeet zodat zij onmogelijk de brief kan geschreven hebben.
(...)”*

In vierde middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker ook nog de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn vierde middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(..."

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen: correcte en eerlijke behandeling van de burger, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, procedure goed volgen en deugdelijke besluitvorming. In het geval van verzoeker moet vastgesteld worden dat de bovenstaande principes niet gerespecteerd werden. Aan het verblijfsrecht van verzoeker is er immers een einde gemaakt na 3 negatieve woonstcontroles, uitgevoerd over 5 dagen. De reden daarvan is een echtelijke ruzie waarna verzoeker om de gemoederen te bedaren tijdelijk ergens anders is gaan wonen. Een tijdelijk gebrek aan gezamenlijke vestiging kan niet tot gevolg hebben dat het verblijfsrecht aan verzoeker wordt ontnomen.

Dit is een schending van art. 42quater en de motiveringsplicht.

- Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 1487, 30 augustus 2007 <http://www.ccervvbe> (29 april 2008);, T. Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 1, 70;

Verzoeker meent dat dit tevens een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. De tijdelijke afwezigheid van verzoeker op het familiaal domicilieadres is een te nauw element om de besluiten dat hij daar niet zou wonen met zijn echtgenote, als om te beslissen dat verzoeker niet beantwoordt aan de voorwaarden om het voordeel te kunnen genieten van het recht op vestiging in hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

- Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 6939, 6 februari 2008, Rev. dr. étr 2008, afl. 147, 101; <http://www.cce-rvv.be> (24 juli 2008);

In zijn arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een affectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Gelet op het feit dat partijen sexuele betrekkingen hebben gehad en dat het huwelijk niet is ontbonden kan er geen twijfel aan bestaan dat er tussen verzoeker en zijn vrouw een relatie bestaat.

De negatieve beslissing is gegeven na 3 negatieve woonstcontroles uitgevoerd over 5 dagen. In deze redenering kan men het verblijfsrecht van iedereen beëindigen die tijdelijk na een ruzie de echtelijke woonst zou verlaten.

Dit is wederom een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)”

Daar het derde middel deels samenvalt met het vierde middel en ook op het vierde middel voortbouwt, wordt erop gewezen dat voor een goed begrip van onderstaande analyse beide middelen samen worden behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071, RvS 19 maart 2004, nr. 129 466, RvS 21 juni 2004, nr. 132 710, RvS 24 februari 2005, nr. 141 180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en met verwijzing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981) vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat er geen intentie aanwezig is tot het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap of van een gezinscel. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bespreekt bovendien de inhoud van de motivering van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Het normdoel blijkt aldus bereikt te zijn.

Noch een schending van de wet van 29 juli 1991 noch van de formele motiveringsplicht noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981).

Artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

De Raad stelt vast dat de stukken van het administratief dossier de motivering van de bestreden beslissing schragen. Op 6 augustus 2009 komt verzoeker het Rijk binnen met een geldig visum. Op 23 september 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart (geldig voor 5 jaar). Niettemin vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris aan de burgemeester van Lokeren om een samenwoonst controle uit te voeren. Dit is geheel conform artikel 42quater, § 5 van de Vreemdelingenwet. Uit het samenwoonstverslag van 25 november 2009 blijkt dat de echtgenote van verzoeker bij haar ouders woont daar er sprake zou zijn geweest van familiaal geweld en dat ze niet weet of ze nog terug zal keren naar haar echtgenoot en dat ze rust nodig heeft. In het dossier bevindt zich tevens een brief van de echtgenote van verzoeker die dateert van 9 november 2009 waarin zij verklaart mishandeld te zijn geweest door haar echtgenoot en waarin zij stelt dat verzoeker haar liet weten dat hij enkel getrouwd is met haar om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Gelet op deze gegevens neemt de verwerende partij op 18 december 2009 een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

Uit een geheel van feiten blijkt dat betrokkene er niet op uit is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar er op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, dat verbonden is aan de staat van gehuwde;

Uit het schrijven van de Belgische echtgenote, T.E. (...), dd 09/11/2009 blijkt het volgende:

'Mijn echtgenoot is op 07/08/2009 aangekomen in België- Vanaf dan is hij begonnen met zeggen van "Ik ben hier gekomen voor papieren om een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen, niet met u samen te blijven. Ik wacht tot alles in orde is met mijn papieren enz en dan ga ik toch weg." Hij klopte soms zonder reden ik deed niets. Zo was het tot (Ik denk) 12 september, Ik was mijn kookpot op het elektrische kookplaat vergeten. Onze keuken (dampkamp) is afgebrand. We hebben dan bij mijn moeder te gaan slapen. We hadden geen elektriciteit of niet thuis. Daar heeft ze niets kunnen doen. Anders zou mijn moeder dat opmerken. Na een week of 2 denk ik hebben ze gebeld vanuit Turkije dat zijn broer erg ziek was en dat ze in het ziekenhuis lag. Ondertussen had hij zijn verblijfsvergunning. We hebben zijn vliegtuigticket gekocht en geld in zijn zak gestoken en hem afgezet in het luchthaven. Van 06/10/2009 tot 03/11/2009 was hij in Turkije. Op dinsdag 03/11/2009 tussen 9 en 10 u s' morgens is hij thuis aangekomen, Ondertussen was mijn huls al In orde. We hadden meubels gekocht en dergelijke / dergelijke. Alles was gereed. Vanaf dezelfde dag is hij beginnen met slagen & kloppen. Ik heb overal blauwe plekken. Ik mocht dat niet zeggen tegen mijn moeder anders zou hij mij vermoorden. Hij heeft heel hard op mijn hoofd geklopt, heb die nacht niet kunnen slapen. Hij heeft ook sigaretten in mijn handen uitgedoofd. Tot zaterdag. Zaterdag heeft zijn tante mijn moeder gebeld om een bezoekje te komen brengen. Mijn moeder en mijn zussen zijn gekomen om mij te helpen koken en mij aan te kleden, Mijn jongste zus heeft mijn gezicht gezien en gevraagd wat dat er gebeurd was. t Was blauw en zo Ik wou eerst niets vertellen maar ze wisten meteen, Ik heb dan alles verteld. Hij heeft alles ontkent en gezworen dat ik gevallen ben enz, Vanaf dan slaap ik bij mijn moeder.

Uit het verslag samenwoonst dd. 25/11/2009 blijkt dat de echtgenote, T.E. (...), het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, De echtgenote woont en slaapt bij haar ouders, Ze ziet haar echtgenoot soms als ze kleren gaat halen. De echtgenote wil rust en weet niet of ze nog terugkeert naar haar echtgenoot.

Gezien de feiten kunnen we dan ook bezwaarlijk spreken van een aanwezigheid van de intentie tot het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap of van een gezinscel. Bovendien blijkt uit verslag samenwoonst dd. 25.11.2009 dat betrokkene niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Op basis van artikel 42quater §1,4 van de wet van 15/12/1960 wordt dan ook beslist om het verblijfsrecht van betrokkene in te trekken.

(...)"

Verzoeker voert in zijn derde middel aan dat de brief van 9 november 2009 waarop de beslissing hoofdzakelijk steunt niet is opgesteld door zijn echtgenote daar zij analfabeet is en die brief onmogelijk kan geschreven hebben.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering. Daargelaten de vraag of de echtgenote al dan niet analfabete is, kan er worden vastgesteld dat de voormelde brief ondertekend werd door de echtgenote van verzoeker en dezelfde handtekening zich eveneens bevindt op een ander document, met name een verklaring in hoofde van de echtgenote van verzoeker ter verkrijging van de Belgische nationaliteit. Gelet op de hierboven geciteerde motivering kan verzoeker hoe dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing "hoofdzakelijk" gebaseerd is

op de voormelde brief van zijn echtgenote. Uit het samenwoonstverslag van 25 november 2009 blijkt dat de wijkagent op bezoek is geweest bij de ouders van de echtgenote van verzoeker en dat zij net zoals in de brief te lezen staat, verklaart dat ze niet meer samenwoont met verzoeker daar er sprake was van intrafamiliaal geweld en dat ze niet weet of ze terug zal keren naar haar echtgenoot en dat ze rust wil. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing niet enkel gebaseerd is op wat de echtgenote van verzoeker verklaarde in de voormelde brief die zij opstuurde maar eveneens feitelijke grondslag vindt in wat werd vastgesteld tijdens de samenwoonstcontrole van 25 november 2009 en wat de echtgenote van verzoeker aan de wijkagent verklaarde. Bovendien betwist verzoeker op geen enkele wijze de inhoud van deze brief of de feiten die directe aanleiding hebben gegeven tot het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in zijn vierde middel aanvoert dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze de feiten betwist op grond waarvan de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen maar dat hij louter beweert dat er sprake was van een echtelijke ruzie waarna verzoeker om de gemoederen te bedaren tijdelijk ergens anders is gaan wonen. De Raad wijst erop dat de verschoning die verzoeker aanvoert niet te rijmen valt met de verklaring van zijn echtgenote zowel de schriftelijke verklaring met name de brief van 9 november 2009, als wat zij verklaarde aan de wijkagent in het kader van de samenwoonstcontrole zoals blijkt uit het verslag van 25 november 2009. Bijgevolg kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat er sprake zou zijn van een "tijdelijk" gebrek aan gezamenlijke vestiging. Verzoeker voert eveneens aan dat gelet op het feit dat de partijen seksuele betrekkingen hebben gehad en dat het huwelijk niet is ontbonden er geen twijfel kan bestaan dat er tussen hem en zijn vrouw een relatie bestaat. Een relatie hangt af van de wil van twee partijen en uit de voormelde feiten kan geenszins worden afgeleid dat er wel sprake zou zijn van een relatie. Het feit dat de partijen seksuele betrekkingen hebben gehad en dat het huwelijk niet is ontbonden, doet geen afbreuk aan geheel van feiten die de directe aanleiding waren tot het nemen van de bestreden beslissing noch aan de wettigheid van de bestreden beslissing gelet op de bewoordingen van artikel 42quater, §1, 4 van de Vreemdelingenwet zoals reeds uiteengezet in het eerste middel.

Gelet op de overduidelijke verklaringen die de echtgenote van verzoeker zowel schriftelijk als mondeling heeft afgelegd en de vaststelling van de politie dat verzoeker niet meer op het opgegeven adres verbleef (hetgeen verzoeker overigens niet betwist), is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te concluderen dat er geen gezamenlijke vestiging meer was en het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. De opmerking van verzoeker dat de beëindiging reeds volgt na drie negatieve woonstcontroles doet geen afbreuk aan de verklaringen van zijn echtgenote welke overigens werden bevestigd door het samenwoonstverslag en welke op zich niet worden tegengesproken door verzoeker. Aldus kan verzoeker niet voorhouden dat het onzorgvuldig was om na 3 negatieve woonstcontroles over te gaan tot de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Op basis van de aan de verwerende partij bekende feiten die gezamenlijk in acht dienen te worden genomen en die allen werden opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij terecht op grond van alle zorgvuldige gegevens tot het besluit gekomen dat het verblijfsrecht van verzoeker diende te worden beëindigd.

In zoverre verzoeker verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden in deze zaken dezelfde zijn zodat niet zonder meer dient aangenomen te worden dat de bestreden beslissing in casu onwettig is. Bovendien hebben arresten in onze continentale rechtstraditie geen precedentwaarde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond door verzoeker.

De Raad concludeert eveneens dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond door verzoeker.

Zoals blijkt uit voormelde uiteenzetting alsook uit de bespreking van het eerste middel is artikel 42quater van de Vreemdelingenwet evenmin geschonden.

Het derde middel en vierde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU